

3. Frank

Het was niet voor het eerst dat Wesley met veel lawaai het bedrijfsrestaurant binnenkwam: breed gebarend, lachend om z'n eigen grappen en vergezeld door zijn gevolg van meelopers. Met zijn extroverte persoonlijkheid, halflange donkerblonde haren en sprekende bruine ogen was hij voor velen aantrekkelijk in de omgang. Bovendien was er altijd een geboetseerde lach op zijn gezicht te zien. Wesley trok de aandacht van velen.

Lachzakken en scheetballonnen, dacht Frank, terwijl hij de meelopers bekeek vanaf zijn plek in de hoek. Daar kon hij de hele eetzaal overzien: een lunchlocatie voor medewerkers met hier en daar pozingen om het gezellig te maken. Houten meubilair in oudroze en blauw en de muren zacht olijfgroen. Een verlepte guirlande, overgebleven van kerst, boven de ingang. Plakbloemen op de ramen. Door alles heen was er de hang naar doelmatigheid. Snel eten en gemakkelijk schoonhouden. Niet te aantrekkelijk en niet te comfortabel.

Wesley greep hier en daar wat voedingswaren uit de schappen en kasten en laadde zijn dienblad vol. Zijn rechterhand vertoonde smeersels van vet en ketjap, die hij afveegde met een servet. Hij greep naar z'n kontzak en liet een snel en luid 'Oh, ja' horen. Hij keek rond en kreeg Frank in het vizier: 'He Frank', riep hij, 'leen me even jouw pasje! Dat van mij ligt nog op m'n bureau.' De plooiën van zijn grijns werden dieper terwijl hij Frank indringend aankeek.

Frank slaakte een zucht, maar Wesley merkte het niet op. Of hij negeerde het. Langzaam trok Frank z'n pasje uit de borstzak van z'n jasje en gaf dat aan Wesley, die lachend op hem afgekomen was.

'Hahaha, brave Frank. En herinner me eraan dat ik je terugbetaal. Ik vergeet die dingen altijd.'

'Ja, net als die laatste tien keer', mompelde Frank, maar Wesley stond alweer bij de kassa.

Terwijl Wesley afrekende, kwamen zijn gebruikelijke gedachten bij Frank op: het is eigenlijk een kwal en ik ben een lafaard, omdat ik hem niet weersta.

Frank vond dat hij niet goed was in het maken van vrienden. Vrienden maakten altijd lawaai, in geluid en aandacht. Een collega vroeg eens: 'Frank, kom 's mee naar het Wooddance-festival.' Hij moest er niet aan denken: het harde geluid en de verwachting dat je helemaal los moest gaan. Een keer per jaar was er een personeelsuitje en dat was altijd een bezoeking. Een weekend lang 'aanstaan' met collega's. De wc was vaak een weldadig toevluchtsoord. Een moment alleen. Ook als hij niet zo nodig behoefde.

Omdat hij weinig lachte en vaak stil was, vonden sommigen hem saai. Althans, dat dacht hij zelf. Maar dat waren de mensen die hem niet kenden. Hij vroeg zich af waar types zoals hij heengingen: de introverten moesten er toch ook zijn, of verstopten ze zich altijd, zoals ik? Met z'n tweeën een fles whisky leegdrinken of samen een boom ergens over opzetten, fantaseerde Frank. Of wandelen in de natuur. Of zeilen. Ja, dat leek Frank heerlijk. Hij moest 's leren zeilen.

Hij had heimwee naar de tijd dat hij nog een gewoon onbetaald hackertje was: een whizzkid die samen met andere gelijkgestemde meest jonge mannen en vrouwen bezig was de digitale wereld te verkennen. Ze hadden een clubhuis en streefden ernaar om zoveel mogelijk te verkennen zonder in te breken, alhoewel dat niet altijd lukte. Fascinatie voor technologie in combinatie met saamhorigheid dreef hen. Het was een gemêleerd gezelschap, waarin maatschappijkritische motieven, zorgen over de invloed van technologische bedrijven en neiging tot kattenkwaad zich met elkaar vermengden. Bij sommigen was er een hang naar uiterlijke excentriciteit. Maar de meesten zouden op straat niet opvallen en leken heel gewoon, variërend van slonzig tot op en top verzorgd.

Twee jaar geleden verruilde Frank dit armoedige bestaan, dat hem veel voldoening gaf, voor een vaste baan bij de overheid.

Hierbij werd hem een vaste bonus op zijn salaris aangeboden vanwege het inbrengen van essentiële maar schaarse kennis. Hij was gezwicht en nu kon hij zich in alle eenzaamheid een mooi appartement met veel luxe permitteren.

Terug op zijn werkplek ging Frank door met het testwerk waarvoor hij aangenomen was. Een spartaans bureau in de hoek, met als enige versiering een roodgroene appel. Achter hem was de muur en naast hem een raam met hoog overzicht over het marktplein. Hier kon hij niet van achteren beslopen worden. Dat voelde wel zo comfortabel. Drie grote beeldschermen voor hem. Links en rechts verschillende delen van de computerprogramma's en in het midden Franks eigen testinstructies.

Hij bekeek de programmeerregels van het nieuwe systeem voor het tegengaan van belastingfraude. Dit was het domein waarin hij solitair kon opereren, omdat niemand hem kon volgen. Hij bekeek nu het werk van de leverancier dat hij moest controleren en hij verbaasde zich. 'Dit was duidelijk het werk van twee verschillende programmeurs', mompelde hij al turend op de schermen: 'die twee denken heel verschillend en snappen elkaar niet.' Hij zag twee verschillende handschriften van programmeren, die alleen aan de randen op elkaar aansloten. Aan de binnenkant 'spraken' ze twee verschillende programmeerdialecten. 'Dit is kwetsbaar', zei hij hardop. 'Het kan op veel manieren fout gaan.' Vanaf het andere bureaublok klonk een lage vrouwenstem: 'Niet te pietluttig, Frank, dat kost ons veel te veel tijd.'

Frank hoorde de stem van zijn teamchef, maar hij reageerde niet. Meekijken doet ze niet, dacht hij, en als ze wel kijkt, snapt ze het toch niet. Rimpels verschenen op Franks voorhoofd en onderstreepten zijn zwarte krullen. Daarachter waren zijn gedachten opgesloten. Onpeilbaar voor de collega's, zoals meestal. Ook voor de meisjes die vielen op Franks gezicht, zijn handen en gestalte én de mysterieuze glans van zijn donkere ogen. En voor de vrienden die hij zou kunnen hebben als hij dat wilde. Geconcentreerd op de software zag hij de lacune tussen de twee

handschriften van programmeerregels. Zijn mond verried een sluwe gedachte: het is niet te traceren als ik het goed doe. Toen dacht hij aan Wesley.

Niet te traceren, dacht Frank, en het werkt gespreid op de laptops van alle collega's. Een paar nieuwe programmeerregels tussen Jut en Jul in. Met deze laatdunkende gedachte over het werk van zijn collega-programmeurs begonnen zijn vingers te bewegen. Ze brachten op het middenscherf een nieuw laagje programmeerregels aan op het bestaande werk. Onherkenbaar, ontraceerbaar, en het zou hooguit in de toekomst als tekortkoming in de documentatie worden gezien. Dat gebeurde zo vaak.

Frank ontfutselde moeiteloos Wesley's unieke persoonsnummer aan het personeelssysteem: een gegeven dat Frank verwerkte in de nieuwe programmeerregels. Bij z'n eerstvolgende belastingaangifte zou Wesley eruit komen als fraudeur. Een pesterijtje dat ongetwijfeld snel zou ophouden, omdat het nergens op gebaseerd was. Tenzij hij werkelijk fraude pleegt, dacht Frank. De instructies zouden zichzelf bij de eerstvolgende gelegenheid verwijderen en zich ontdoen van alle sporen: een virusje met ingebouwde spijt.

Frank moest grinniken. Hij verwerkte de naam 'Bashley' in de programmeerregels. Een Wesley-basher: dat was zijn verdiende loon. Natuurlijk wist hij dat zijn handelwijze illegaal en volstrekt onethisch was. Een blik op de kalender stelde hem gerust. Hij had nog zeker drie maanden om het handmatig te verwijderen als hij dat zou willen. 'Pleister op m'n eigen lafheid', mompelde hij.

'Wat zeg je?' vroeg de lage vrouwenstem aan het andere bureau-blok. 'Oh, niets, Iris. Ik ben de programmeerregels weer eens aan het opzeggen.'

'Het wordt tijd dat we een stensensor krijgen, maar dan moet je wel wat beter articuleren', zei Iris lachend. Frank reageerde met een benepen glimlachje.

Die middag ging hij naar huis met een onbehaaglijk gevoel. Woorden over de publieke zaak met de verantwoordelijkheid die daarbij hoort, klonken door zijn hoofd. De gedragscode waarop hij een eed gezworen had. Niet alleen een virusje met spijt, dacht hij, maar ook een laf ICT'ertje met spijt. Frank nam zich voor zijn werk na het weekend ongedaan te maken. Niemand zou er iets van merken.

Op weg naar huis dacht Frank na over wat hij gedaan had: het resultaat van een jaar lang irritatie over het gedrag van Wesley. Op zijn fiets reed hij langs winkels en kantoren. Hij zag zichzelf voorbijgaan in de spiegelende ruiten. Ook in die van de auto's, zoemend met hun elektrische aandrijfsystemen en de sensoren die de voertuigen bijna zelfrijdend maakten. Aangekomen bij zijn appartement dacht hij even: door hoeveel systemen werd ik onderweg gezien? Hij dacht er verder niet over na.

Eenmaal thuis herinnerde hij zich dat zijn baas van plan was om een onafhankelijk bureau in te huren dat de software op beveiligingsrisico's zou toetsen. Daar had hij tijdens zijn drieste sabotageactie niet aan gedacht. Van ethische hackers heb ik niet zoveel te vrezen, dacht hij verder: die morrelen toch alleen maar aan de buitenkant van de software. Maar als een slimme hacker in de code zelf gaat kijken... Schrik sloeg Frank om het hart.

Op maandagochtend kwam Frank vroeg op z'n werk. Het was net 7 uur en de schoonmakers waren nog aan het werk. Aangekomen bij z'n werkplek zette hij z'n grote desktopcomputer met drie schermen aan: een routine die altijd hetzelfde was. Eerst de hardware aan, daarna koffie halen en terug bij z'n werkplek inloggen. De wroeging over z'n acties van een paar dagen geleden was weggeëbd, maar hij had toch het idee dat hij de Bashley-code moest verwijderen. Het mocht namelijk niet.

Zelfs als niets naar hem zou wijzen, was het illegaal en onethisch. ‘Zo ben ik niet’, stelde Frank hardop zichzelf gerust.

Bovendien moest hij een eventueel onderzoek van een extern bureau voor zijn. Waarschijnlijk zou een gevonden onregelmatigheid in de software niet direct op hem terug te voeren zijn, maar niemand wist hoe slim die onderzoekers werkten. Als ze geavanceerde trackingtools zouden inzetten, zou dat een risico voor Frank kunnen opleveren. De nieuwe ontwikkelingen op het gebied van kunstmatige intelligentie deden zelfs hem versted staan.

Toen Frank daaraan dacht, kwam er iets anders bij hem op en kon hij zichzelf wel voor het hoofd slaan. Er was in het weekend een backup gemaakt en de sporen van zijn Bashley-code zouden natuurlijk daarin blijven bestaan. Zo’n backup was ontoegankelijk voor hem. Stom, stom, stom! Frank baalde, omdat hij aan zoiets simpels niet gedacht had, maar daar kon hij op dit moment niets aan doen.

Frank kende de stiekem toegevoegde programmeerregels nog uit z’n hoofd, elke regel, elk statement. Toch wel slim gevonden, dacht hij bij zichzelf. Ik moest het maar ergens bewaren; misschien komt het nog van pas. Binnen de actuele software van het nieuwe belastingfraudesysteem zocht hij naar ‘Bashley’ om direct de juiste plek te vinden. Niets! ‘Dit is onmogelijk’, zei hij tegen zichzelf. ‘Ik weet zeker dat ik de instructies opgeslagen heb.’ Nog een keer zoeken op ‘Bashley’ gaf hetzelfde resultaat. Frank probeerde ‘Beshley’, ‘Besley’, ‘Besly’, ‘Bashly’ en andere varianten. Niets!

Uiteindelijk ging Frank terug naar de situatie van vrijdagmiddag, voordat hij de Bashley-code had aangebracht. De twee stukken software met programmeerregels van de twee programmeurs van het originele belastingfraudesysteem kwamen tevoorschijn. Twee handschriften met kwetsbare verschillen waarin hijzelf de Bashley-code had aangebracht, maar nu was Franks toevoeging verdwenen. Hoe kan dat nou? dacht hij. Alsof ik het gedroomd heb!

Frank kwam op het idee om te zoeken op Wesley's unieke persoonsnummer dat hij had gebruikt. Niets! Dat stelde Frank gerust. Wel zag hij andere getallenreeksen die op persoonsnummers leken. Eén viel hem op: Ink0A6AF809B1. 'Geen idee wat dit is', zei Frank tegen zichzelf. Niet belangrijk, besloot hij, en hij stopte zijn zoektocht naar de Bashley-code. Hij was allesbehalve gerustgesteld. Het knaagde aan hem. Hoe konden de programmeerregels zomaar verdwenen zijn? Met de hand noteerde Frank de tekenreeks zoals hij die in de software zag op papier. Hij vouwde het op en stopte het in zijn broekzak.

Als laatste controleerde Frank de exacte tijd van de laatste wijziging in de software. 'Wat? Dat kan helemaal niet!', riep hij uit. De schoonmaker keek op van de prullenbak die hij aan het legen was en zei: 'Wat nou Frank, zie je spoken?' Frank zag dat de laatste wijziging op zaterdagochtend om 02:34 was; even na half drie 's nachts.

'Frank Carolissen, kom je even langs in mijn kamer? Nu graag!' Het was Job, de ICT-manager. Zijn toon dulde geen weerstand. Dit was vreemd, omdat het niet gebruikelijk was dat een technisch medewerker bij de baas geroepen werd. Frank keek Iris aan, die aan het bureaublok naast hem zat. Zij haalde haar schouders op en trok een verbaasd gezicht.

De kantoortuin was niet meer van deze tijd. Frank ergerde zich er vaak aan, omdat het de testers en ontwikkelaars, zoals hijzelf, uit hun concentratie haalde. De gedachte dat werknemers in een werkrelatie met veel sociale interactie altijd beter presteerden, gold beslist niet voor Frank. Zeker niet na de coronaperiode en de geleerde lessen van het regelmatig thuiswerken. Gelukkig had hij een stille hoek kunnen bemachtigen.

Frank was er niet gerust op. Zijn illegale acties waren weliswaar goed gemaskeerd en het was onwaarschijnlijk dat het spoor

naar hem leidde. Toch brak het zweet hem uit. Met lood in de schoenen liep hij langs de bureaublokken naar de kamer van Job. Eenmaal binnen zag hij Wesley naast Job zitten. Ze tuurden naar een scherm.

‘Kun jij dit verklaren?’ Job wees naar een aantal regels in het logbestand van wijzigingen in het nieuwe belastingfraudesysteem. Frank voelde het ongemak in z’n lijf opkomen. Hij wist niet of zijn gezicht rood werd, maar hij dacht van wel. Toen hij de regels zag, herpakte hij zich. ‘Dit is een logbestand dat de mutaties op het systeem toont die door onze collega’s zijn aangebracht. Hier zie je wie de mutaties heeft aangebracht en daar zie je welke mutaties zijn uitgevoerd.’

‘Ja, zover waren wij ook’, zei Job ongeduldig, ‘maar wij snappen dit niet. De persoon die dit kennelijk gedaan heeft, werkt hier helemaal niet. Hier staat een naam en een user-id van iemand die geen toegang tot deze software heeft en in het verleden ook nooit gehad heeft.’

‘Het is een bekende van Wesley’, vervolgde Job, ‘dat heeft hij zojuist opgebiecht. Ze is ook met user-id en persoonsnummer verschenen in ons rechtenbestand, zonder dat ze ooit bij ons gewerkt heeft. Het is Wesley’s ex-vriendin en wij hebben geen idee hoe dat kan, wat die wijzigingen doen en wat het effect is.’

‘Nee, dit kan ik niet verklaren’, antwoordde Frank, ‘want als zij met Wesley’s inloggegevens zich toegang had verschaft, waren deze wijzigingen gekoppeld aan zijn naam. Dat is nu niet het geval.’

‘Dat kan ze helemaal niet. Daar is Mira te dom voor’, was Wesley’s eerste reactie.

‘Weet je zeker dat ze in het verleden nooit voor ons gewerkt heeft?’ vroeg Frank.

Job antwoordde: ‘Dat heb ik laten uitzoeken door personeelszaken. Ze is nooit in dienst geweest of ingehuurd. Het simpele feit dat hier in het logbestand een user-id staat, die verwijst naar haar persoonsgegevens is uiterst vreemd en zorgwekkend.’

‘Ik wil dat je dit tot de bodem uitzoekt, Frank. Begin met Wesley uit te vragen. Laat al het andere werk vallen en rapporteer alleen aan mij’, waren Jobs laatste woorden voordat hij zich naar een vergadering spoedde.

Wesley, die anders zo luidruchtig was, zat er bedremmeld bij. ‘Zullen we na de middagpauze beginnen?’ vroeg Frank.

Terug op z’n werkplek haalde Frank het opgevouwen briefje dat hij die ochtend vroeg had gemaakt uit z’n broekzak. Ink0A6AF809B1 stond er op gekrabbeld. Gezien de A, F en B tussen de cijfers vermoedde hij dat het een reeks in het 16-tallig stelsel was. Hij vertaalde hem naar een gewoon getal en kwam op 174782473 uit, wat op een persoonsnummer leek. Na een snelle controle constateerde hij dat dit inderdaad het persoonsnummer van een zekere Mira Mauricio was. Alleen het voorvoegsel ‘Ink0’ was een raadsel.

Frank realiseerde zich dat zijn Bashley-code verwijderd was en vervangen door een vage verwijzing naar Wesley’s ex-vriendin, wat alleen kon betekenen dat er een derde in het spel was. Iets of iemand had met opzet deze wijziging in de nacht van vrijdag op zaterdag aangebracht. Het enige wat hem geruststelde, was dat de automatische back-ups om vier uur ’s nachts werden uitgevoerd en opgeslagen. Er waren daar waarschijnlijk geen sporen die naar hem verwezen. Toch leek er iets of iemand te zijn die op de hoogte was van zijn bestaan en van zijn acties.

Frank en Wesley zaten die middag samen in een kamer om erachter te komen wat er gebeurd was. ‘Vertel me over je vriendin’, vroeg Frank. ‘Alles, ook al denk je dat het niet belangrijk is.’

‘Ik ben een softwarenerd en geen rechercheur’, vervolgde Frank, ‘en als ik uiteindelijk niet kan verklaren hoe die vreemde computerinstructies in het belastingfraudesysteem gekomen zijn, dan houdt het voor mij op. Als we hier klaar zijn, zal ik de gevon-

den instructies zelf analyseren en proberen vast te stellen wat ze doen. Nu jij, Wesley, wat is je verhaal?’

Frank had het gevoel dat hij al gewonnen had en dat het nu genoeg was. Zijn acties hadden een onbedoelde wending gekregen en er was tegemoetgekomen aan zijn wraakgevoelens jegens Wesley. Nu was het een kwestie van beheersen, inpakken in een geloofwaardig verhaal en afsluiten.

Het onverwacht en onverklaarbaar opduiken van nieuwe programmeerregels in het systeem maakte Frank onrustig: instructies die in de plaats kwamen van zijn illegale actie. Ook het verschijnen van het persoonsnummer van Wesley’s vriendin baarde hem zorgen. Dat nu op twee plaatsen een verwijzing naar deze vrouw verscheen, was voor Frank een duidelijke aanwijzing dat het geen toeval was. Hij vroeg zich af wat er aan de hand was en wie deze mysterieuze vrouw was. Was zij het die erachter zat? Het leek hem onwaarschijnlijk vanwege de ondubbelzinnige verwijzingen naar deze Mira Mauricio. Als zij het niet was, wie dan wel?

‘Vier, vijf maanden geleden had ik een kortstondige scharrel met Mira’, begon Wesley. ‘Ik viel op haar, omdat ze mooi en sexy was. Ze was vaak bij mij. Zelf had ze een armoedig flatje en geen baan. Ik vroeg haar vaak hoe het mogelijk was dat een meid met haar looks zo moest wonen. Ze kon moeilijk blij en spontaan reageren. Ze was een beetje zwaarmoedig. Volgens mij was ze uit op zekerheid en iemand die haar rekeningen zou betalen. Iemand met een vaste baan en een goed huis. Toen heb ik het uitgemaakt. Dat is het, meer is er niet te vertellen’, besloot Wesley.

‘Kon ze bij je laptop en inloggegevens komen als ze bij je thuis was?’ vroeg Frank.

‘Nee, onmogelijk’, antwoordde Wesley, ‘want ik neem m’n laptop nooit mee naar huis. Die ligt hier in een afgesloten bureaula. En m’n inloggegevens heb ik niet op m’n lijf getatoeëerd, Frank. Als je wilt, mag je dat controleren’, vervolgde Wesley met een uitdagend toontje.

‘Is zij ooit alleen in je huis geweest? En zo ja, wanneer en hoe-lang?’ vervolgde Frank.

Hij stelde een vraag waarvan hij wist dat die nergens toe zou leiden. Ook al zou deze vrouw dagen achtereen geprobeerd hebben in Wesley’s laptop in te breken – het had waarschijnlijk niets met deze zaak te maken. Maar voor Wesley en de baas moest hij de schijn ophouden. Zelf was hij geen verdachte in deze kwestie en dat wilde hij zo houden. Wesley was onbedoeld betrokken geraakt in een kwestie die kennelijk nu verder reikte dan de aanvankelijke plagerij. Er was iets of iemand anders betrokken geraakt: iets of iemand die in staat was om de beveiliging van de organisatie te omzeilen.

Een uur lang stelde Frank meer zinloze vragen, waarop al even onbetekenende antwoorden kwamen. Het leidde tot niets. Uiteindelijk concludeerde Frank dat er niets in het gedrag van Wesley was dat hij kon linken aan de verstoring in het belasting-fraudesysteem. Met een mededeling van die strekking liet hij Wesley gaan.

‘Brave Frank’, zei Wesley, uitdagend lachend bij het verlaten van de kamer. Frank bleef enkele minuten zitten en hij voelde boosheid in zich opkomen. ‘Rotzak die je bent’, zei Frank hardop. Niemand hoorde het en hij baande zich een weg naar zijn werkplek.

Die avond thuis bestudeerde Frank de programmeerregels in het belastingfraudesysteem waar Job en Wesley hem op gewezen hadden. Het was inderdaad zijn eigen Bashley-code, maar dan gemodificeerd en opgeschoond, alsof hij bewerkt was door een zeer vaardige programmeur. Eventuele sporen die naar hemzelf konden leiden, waren zorgvuldig vermeden. Dergelijke mechanismen werden tegenwoordig vaak toegepast, nu kunstmatige intelligentie haar opgang maakte in nieuwe hulpmiddelen voor

programmeurs. Maar het verbaasde Frank dat de Bashley-code op die plaats voor zover hij kon zien geen enkel effect had. Het frustreerde hem dat hij dit niet begreep.

‘Waarom, waarom, waarom?’ mompelde Frank terwijl hij geconcentreerd op z’n laptop tuurde. ‘Bij Job en Wesley kan ik me er wel uitbluffen, maar de vraag blijft: Waarom? En daarnaast: wie heeft dit gedaan en hoe?’

Franks flat was ingericht als een mannenkamer, maar er waren enkele nuances die hem onderscheidden van het gebruikelijke patroon. De flat was schoon en rook fris door goede ventilatie. De kleding- en boekenkasten waren opgeruimd. Dat gold ook voor de open keuken met bar. Geen borden of pannen met etensresten. In een hoek van de kamer stond een crosstrainer. Op de eettafel bij het raam stond een vaas met stilistische kunstbloemen, waarvan de kroonbladeren met kleurige, krullende, langwerpige slierten over de tafelrand hingen. De vaas versterkte het surrealistisch effect met kleine spiegelende deeltjes. De wand, grenzend aan het raam, was donkergrijs en contrasteerde met de okergele wand daartegenover.

Op de grijze wand was een kleurig drieliuk te zien van afbeeldingen van vrouwen te midden van vijvers met vliegende goudvissen zonder vleugels. Frank had dit zelf gemaakt met een experimenteel platform op het internet voor het maken van afbeeldingen met kunstmatige intelligentie. De stijl was een beetje van Gustav Klimt of wat daarop leek. Met kastanjebruin haar en dromerige blikken waadden ze met opgetrokken art-nouveau-rokken door het ondiepe water. Veelkleurig en surrealistisch.

Dit typeerde Frank. Een hang naar surrealisme, maar het kwam er niet vaak uit. En dat gold zeker voor de veelkleurigheid. Die bleef opgesloten in z’n dromen.

Binnen vijf minuten had Frank het verhaaltje voor Job en Wesley klaar.

‘Statistische bullshit’, mompelde Frank, refererend aan het vak waar hij tijdens zijn studie in uitgeblonken had: statistiek. ‘Een

lulverhaal met als conclusie dat de tekenreeks van het persoonsnummer puur op toeval berust en dat de gevonden computerinstructies in het systeem het gevolg van een virusaanval waren', zei Frank tegen zichzelf.

Daarnaast bedacht hij een aantal voorbeelden van statistische toevalligheden in de software van het nieuwe belastingfraudestelsel, verwijzend naar de geboortedatum van Job en de postcode van Wesley. Die statistische matches sloegen nergens op en stonden qua kansberekening in geen verhouding tot die van een persoonsnummer, maar dat wisten de heren toch niet. 'En de verdachte mutatie is veroorzaakt door een splinternieuw virus dat kennelijk door de virusscanner nog niet ontdekt is', grinnikte Frank. Dit moest ze overtuigen.

Frank dacht er verder over na: de verklaring van de verdachte mutatie en de virusscanner was misschien wel waar. Hij nam zich voor de geheimzinnige computerinstructies verder te onderzoeken zonder medeweten van zijn collega's, maar hij moest het geheim houden om zijn illegale acties te maskeren. Het onverklaarbaar verschijnen van de gemuteerde Bashley-code was zo fascinerend dat hij de werkelijke toedracht wilde achterhalen. Iets of iemand was hier verantwoordelijk voor en speelde een spel met hem.

Toen Frank de laatste woorden van zijn verslag voor Job geschreven had, kon hij zich concentreren op de echte vragen: Waarom, wie en hoe? Wat was de boodschap die hierin besloten lag? Dat er iets of iemand Frank iets te vertellen had, was hem wel duidelijk. Hij staaarde naar de veelkleurige vrouwen aan de wand. Pas nu zag hij dat een van de vrouwen hem vragend aankeek en met haar rechterhand haar rok voor haar buik hield. Toch mooi, zei Frank tegen zichzelf, en hij hechtte er geen betekenis aan.

Frank meldde zich via het internet aan bij zijn persoonlijke programmeeromgeving. Zoals de meeste technerds was hij niet alleen op zijn werk bezig met het programmeren van algoritmes. Privé werkte hij mee aan de verdere ontwikkeling van het be-

sturingssysteem Linux. In het kader daarvan maakte hij verschillende nuttige hulpprogramma's, waar veel eigenaren van Linux-systemen dankbaar gebruik van maakten. Deze zogenaamde 'open source'-software werd niet beheerst door de grote technologiebedrijven en was gratis verkrijgbaar voor iedereen die hem wilde gebruiken, zowel privé als zakelijk.

De website waar Frank zich aanmeldde was daarentegen goed beveiligd en niet toegankelijk voor anderen. De bedoeling daarvan was dat software die nog niet uitontwikkeld was niet verspreid werd: dat kon ongelukken veroorzaken. Wel konden programmeurs in deze omgeving chatgroepen aanmaken om te communiceren met andere technerds, bijvoorbeeld om hulp te vragen of problemen te analyseren. Gemiddeld was Frank vier avonden in de week te vinden in deze wereldwijde onlinecommunity van gelijkgestemden. Vaak ook in de weekenden.

Frank maakte een chatgroep aan met de naam 'Bashley', waarvan hij de enige deelnemer was. Hij schreef een nieuw stukje software dat hij publiceerde in de chatgroep. Hij programmeerde de versleutelde vragen: *'Wie ben je?' 'Wat is je doel?' 'Waarom heb je mijn programmeerregels gemodificeerd?' 'Wat heeft 0A6AF809B1 (Mira M) hiermee te maken?'*